

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟ

«Μέγαν εύρατο εν τοις κινδύνοις, σε υπέρμαχον η Οικουμένη»

Ανηφορίσαμε, για άλλη μια φορά, κουβαλώντας πολλά και ποικίλα προβλήματα, συναισθήματα και αιτήματα, στον ευλογημένο λόφο με το εκκλησάκι, στην έξοδο της πόλης μας, για τον Εσπερινό του Αγίου Δημητρίου. Το ψιλόβροχο που έστελνε ο Θεός, δεν εμπόδισε τους ευσεβείς χριστιανούς, κάθε ηλικίας, να βρε-

θούν, όλοι μαζί, ως Σώμα Χριστού, αλλά και καθένας χωριστά, «ενώπιος ενωπίω» μ' Εκείνον και τον άγιό Του. Ίσα-ίσα, μάλιστα, τέτοιες μικροταλαιπωρίες, μάλλον που χρειάζονται, καμιά φορά, για να σε κάμουν να βιώσεις πιο πολύ, πιο «εσωτερικά», τα τελούμενα της Ορθόδοξης Λατρείας.

Ω, πόσο με συνεπαίρνουν αυτά τα μικρά εκκλησάκια της ελληνικής υπαίθρου, καθώς προβάλλουν, από τα πανέμορφα νησιά μας, ως τα κορφοβούνια, στους κάμπους, στις κοιλάδες και τις βουνοπλαγιές, μάρτυρες, θαρρείς, σιωπηλοί, άλλων εποχών, που, όσο κι αν λέμε ότι έφυγαν «ανεπιστρεπτί», πολλά στοιχεία και χαρακτηριστικά τους, όχι μόνο δε σβήνουν στην πορεία του χρόνου, αλλά, μάλλον, αποκτούν μεγαλύτερη αξία και γίνονται πολύ επίκαιρα και αναγκαία, ιδιαίτερα στη δική μας, όχι, πια, τόσο άνετη και εύκολη, ζωή.

Καθώς η καμπάνα ακούγεται από κει ψηλά, στέλνοντας τους γλυκούς ήχους της τριγύρω, μακριά, δεν είναι μονάχα, που ανασέρνει από τα βάθη και φέρνει στην επιφάνεια του ψυχικού μας κόσμου μνήμες παλιές ή νεότερα γεγονότα, σημαντικά για κείνους που τα έζησαν, καθώς και θαύματα του Αγίου. Είναι και, σα να στέλνει επαναλαμβανόμενα μηνύματα-προσκλήσεις για παραιτήση από τα καθημερινά, τα ασήμαντα ή, σημαντικά, αλλά, πάντως, πρόσκαιρα, του μάταιου τούτου κόσμου και για προσπάθεια «ανάβασης» στους λόφους και τα όρη, απ' όπου η βοήθεια του Κυρίου κατέρχεται προς τις πονεμένες κι απελπισμένες ανθρώπινες υπάρξεις.

Δε χρειάζεται να αναφερθώ στην κατανυκτική ατμόσφαιρα που δημιουργείται, θα έλεγα, παντού και πάντοτε, στις ιερές ακολουθίες της Εκκλησίας μας-με το λιβάνι που μοσχοβολά, τα κεριά, τους ωραιότατους ύμνους, τα σοφά αγιογραφικά αναγνώσματα, τις ανεπανάληπτες ευχές και τις λειτουργικές πράξεις. Θα μπορούσαμε, όμως να αναρωτηθούμε, πώς και γιατί, αυτός ο λαός, που, οι ισχυροί τον εκμεταλλεύονται για το δικό τους συμφέρον, και, συγχρόνως, τον κατασυκοφαντούν, θέλοντάς τον καταδικασμένο στη φτώχεια, την αμάθεια και τη σύγχυση, πώς και γιατί, λοιπόν, προσέρχεται στις πάμπολλες εκκλησιαστικές εορτές, μη καταλαβαίνοντας και πολύ τη γλώσσα της λατρείας και αγνοώντας, λιγότερο ή περισσότερο, τα τελούμενα στους ναούς. Θεωρώ, ωστόσο, χρήσιμο, να σταθώ σε κάποια σημεία του κηρύγματος από ιερέα της πόλεως. Με τρόπο απλό και παραστατικό μίλησε για τη γιορτή και τον Άγιο, τονίζοντας ιδιαίτερα το αγωνιστικό φρόνημά του, καθώς και για το δικό μας χρέος, στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε: την ανάγκη μιας «εξόδου» από τον εαυτό μας, σε μια πορεία με δυσκολίες και θυσίες. Όμως, αυτός είναι ο χριστιανικός δρόμος-ανηφορικός, μαρτυρικός, μα, και αναστάσιμος, που οδηγεί στην «είσοδο» στην αγκαλιά του Θεού.

Ανήμερα της εορτής, σιγά-σιγά, ένας καλοδεχούμενος ήλιος φωτίζει το

λόφο του Μεγαλομάρτυρα κι όλα τριγύρω και στον κάμπο χαμηλά φαίνονται διαφορετικά. Η προσέλευση του κόσμου, πάλι, εντυπωσιακή. Οι δρόμοι, με διαφορετικές κατευθύνσεις, σκοπούς και προορισμούς. Ιδιαίτερα, ένας καινούριος, όταν ολοκληρωθεί, θα διευκολύνει την πρόσβαση στο ναό.

Σήμερα, ο προϊστάμενος της ενορίας, ξεδιπλώνει στο εκκλησίασμα τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τους επίκαιρους προβληματισμούς του. Στα πρόσωπα των πιστών, εύκολα «διαβάζει» κανείς την προσδοκία της ελπίδας, της παρηγοριάς. Η ζωή και ο μαρτυρικός θάνατος του Αγίου, που ήρθε ως άμεση συνέπεια της ενθάρρυνσης του μικρού Νέστωρα και της νίκης του στο γίγαντα Λυαίο, δε δημιουργούν μόνο συμπάθεια προς τους Μάρτυρες και ιερή συγκίνηση. Το μήνυμα για μας είναι σαφές: υπομονή, διάθεση θυσιών, αγωνιστικότητα, στις δύσκολες μέρες που έρχονται για όλους μας. Ωστόσο, σήμερα, ο εχθρός είναι αόρατος-συνέχισε ο ομιλητής- όπως ο Διάβολος. Γι' αυτό, απαιτούνται όπλα πνευματικά και, κυρίως, προσευχή. Προσευχή, όχι μονάχα για μας και τους δικούς μας, μα και για τους εχθρούς μας.

Αγανακτισμένοι και απελπισμένοι από τις καταστάσεις, ίσως να μη συμφωνήσουν όλοι απολύτως με τα παραπάνω. Ακούγοντάς τα, πάντως, στο μυαλό μας έρχονται τα λόγια του Κυρίου, στην επί του Όρους Ομιλία Του. Με όσα βλέπομε να συμβαίνουν τις τελευταίες μέρες κι εκείνα που, όλοι πια, καταλαβαίνουμε πως θα ακολουθήσουν στα αμέσως επόμενα, σκληρά, πέτρινα, χρόνια, ο Λόγος του Χριστού και των αξίων λειτουργών του προβάλλει εξαιρετικά επίκαιρος. Έρχεται, όπως η φθινοπωρινή βροχή στη γη, να «ποτίσει» τις στεγνωμένες καρδιές. Να τονώσει το αποδυναμωμένο ηθικό των ανθρώπων, ανοίγοντας χαραμάδες φωτός στις σκοτεινιασμένες ψυχές τους. Θα αυξάνονται, μάλιστα, οι λόγοι, που θα μας κάνουν να προστρέχουμε στους αγίους της Εκκλησίας μας, ζητώντας τη βοήθειά τους. Εκτεθειμένοι σ' αυτή τη λαίλαπα των τρομερών κινδύνων- της ανεργίας, της ανασφάλειας, της πλήρους απαξίωσης προσώπων, θεσμών και αξιών, και, τελικά, της ζωής - βρίσκονται, κιόλας, συχνά σε σημείο τραγικό, οι νέοι, τα παιδιά μας. Θα νιώσουν «στο πετσί» τους τη σκληρότητα ενός απάνθρωπου κοινωνικοοικονομικού συστήματος και των μηχανισμών του, που, εδώ και πολλά χρόνια, τους ανήθικους έκανε πλούσιους και τους τίμιους, φτωχούς, αλλά, δυστυχώς, οι περισσότεροι από μας τους μεγάλους, βρισκόμασταν στο «ύπνο του δικαίου».

Μιλώντας προ ημερών ο σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Νεκτάριος, αφού- όπως, συχνά, στα κηρύγματά του κάνει-επεσήμανε τις ηθικές και πνευματικές αιτίες της σημερινής κρίσης, είπε τα εξής, ιδιαίτερως αξιοπρόσεκτα: **«Θα περάσουμε περίοδο εντάσεων, αλλά ο λαός θα ειρηνεύσει, όταν διαπιστώσει ότι όλοι αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα φεύγουν και θα έλθει μια επόμενη μέρα. Το πρόβλημα θα το λύσει η νεολαία. Τα νέα παιδιά θα φέρουν τη λύση, γιατί είναι αυτά που αδικούνται σήμερα. Εμείς θα μείνουμε ουραγοί...»**(«ΑΝΑΤΟΛΗ»,27-10-2011). Δεν ξέρω αν, τουλάχιστον, όσοι έχουν το βάρος της τεράστιας ευθύνης της ανατροφής, της διαπαιδαγώγησης και της επιβίωσης των παιδιών και των νέων μας, μπορούν να είναι ευτυχισμένοι και να κοιμούνται ήσυχοι, μένοντας αμέτοχοι στο κοινωνικό «γίγνεσθαι» κι αποδεχόμενοι μοιρολατρικά ρόλους εντελώς αταίριαστους προς την υψηλή αποστολή τους.

Στην καθημερινή, σκληρή πραγματικότητα, με τα αμέτρητα αδιέξοδα, με τους, κάθε λογής ...Λυαίους να μας προκαλούν και να απειλούν τη ζωή μας, θέλομε δε θέλομε, βρισκόμαστε σ' ένα τεράστιο στάδιο πολυποίκιλων αγώνων. Όμως, δεν απογοητευόμαστε, εφ' όσον αγωνιζόμαστε «συν πάσι τοις Αγίοις». Ένας πολύ αξιόλογος πνευματικός άνθρωπος γράφει:

«Η μνήμη του αγίου Δημητρίου παιδρύνει και λαμπρύνει όλη την Εκ-

κλησία του Χριστού. Και με το ευώδες άρωμα του μύρου του μας προσκαλεί να πάμε κοντά του. Να διώξει και να γιατρέψει εκείνος, με το μύρο του, τις βρωμερές πληγές που αφήνει η αμαρτία στην ψυχή και το σώμα μας. Ν' απαλύνει τον πόνο μας και την αδυναμία μας, να στερεώσει την αδύνατη και χλιαρή πίστη μας, να μας δώσει νέες δυνάμεις για τους πνευματικούς αγώνες μας, για να πολεμήσουμε τους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς μας, τους πειρασμούς του σώματος και του πνεύματος, του κόσμου και του δαίμονος. Η αναστροφή των χριστιανών με τον κόσμο των αγίων είναι η μεγαλύτερη παρηγοριά και ενίσχυση, που δίνει στα παιδιά της η Ορθοδοξία» (Παντελής Πάσχος, «Έρωσ Ορθοδοξίας»).

Καθώς κατηφορίζω από το λόφο του Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου, η σκέψη μου τριγυρνάει στους βρωμερούς υπονόμους της αρχαίας Θεσσαλονίκης. Εκεί, όπου φυλακίστηκε και μαρτύρησε ο νεαρός αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού, μαγνητισμένος από την αγάπη του προς το Χριστό. Έφτασε, ενσυνείδητα, στην έσχατη επιλογή του μαρτυρίου, όντας πνευματικά ελεύθερος, μέσα στα απάνθρωπα σωματικά δεσμά του. Για να βρεθεί, από κείνη τη στιγμή, στην αγκαλιά του Κυρίου.

Τον παρακαλούμε να μας αξιώνει να τον γιορτάζουμε, όπως του αξίζει. Και, αυτός, που, τόσο πολύ αγαπούσε τα παιδιά και τα παιδαγωγούσε στο Χριστό, ας εισακούσει τις σιωπηλές φωνές των μικρών και μεγάλων φίλων και αδελφιών του, όπως, και με το μαθητή του, το Νέστωρα, συνέβη: **«Φύλαττε τους δούλους σου αθλητά, μάρτυς μυροβλήτα, τους υμνούντας σε ευσεβώς, και ρύσαι κινδύνων και πάσης άλλης βλάβης, Δημήτριε τρισμάκαρ ταις ικεσίαις σου»**(Μεγαλυνάριο).

Νίκος Σιγανός-θεολόγος